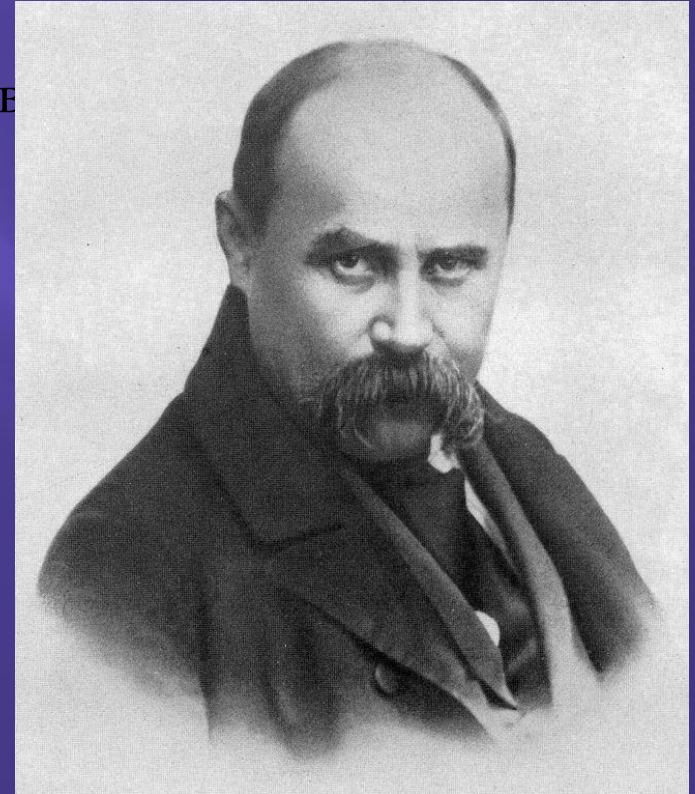

ТАРАС ГРИГОРОВИЧ
ШЕВЧЕНКО — ГЕНІАЛЬНИЙ
ХУДОЖНИК

В історії кожного народу, серед її великих творців, є люди, імена яких оповиті невмирущою любов'ю і славою. Таким самородком українців є Т. Г. Шевченко, чия безсмертна спадщина — одна з найбільших вершин людського духу. Шевченко для України — не просто народний поет, геніальний митець, якого доля обдарувала багатьма талантами. Національний пророк, апостол правди, заступник знедолених, провидець — так його називають українці. І в цьому немає перебільшення.

Потяг до живопису та малювання у Шевченка був з самих ранніх років його життя, ще будучи зовсім маленьким Тарас любив розмальовувати крейдою стіни хати, стіл, лавки, різними дивними чудернацькими візерунками, також з насолодою малював людей, тварин, пейзажі. Якось намалював п'яного дядька Богорського, в якого перебував на вихованні з 13 років, після смерті своїх батьків. Дядько образився на свій портрет і покарав юного художника.

У 1828 році Шевченко стає наймитом Павла Енгельгарда, багатого росіянина дворянського походження. Енгельгарди були своєрідними тогочасними олігархами, адже їхня родина входила у четвірку найбагатших українських сімей. Павло Енгельгард закріпив талановитого хлопця і вирішив зробити з нього свого придворного живописця (тоді то було модно) і спершу взяв його з собою у мандрівку до Вільно, де Шевченко ймовірно навчався у професора малювання Віленського Університету Рустемеса.

Одна з картин того періоду – «Погруддя жінки», написана простим олівцем у 1830 році, Тарасу тоді було всього 16 років. Можливо ця гарна мрійлива панянка на картині була одною з його муз, хто зна...

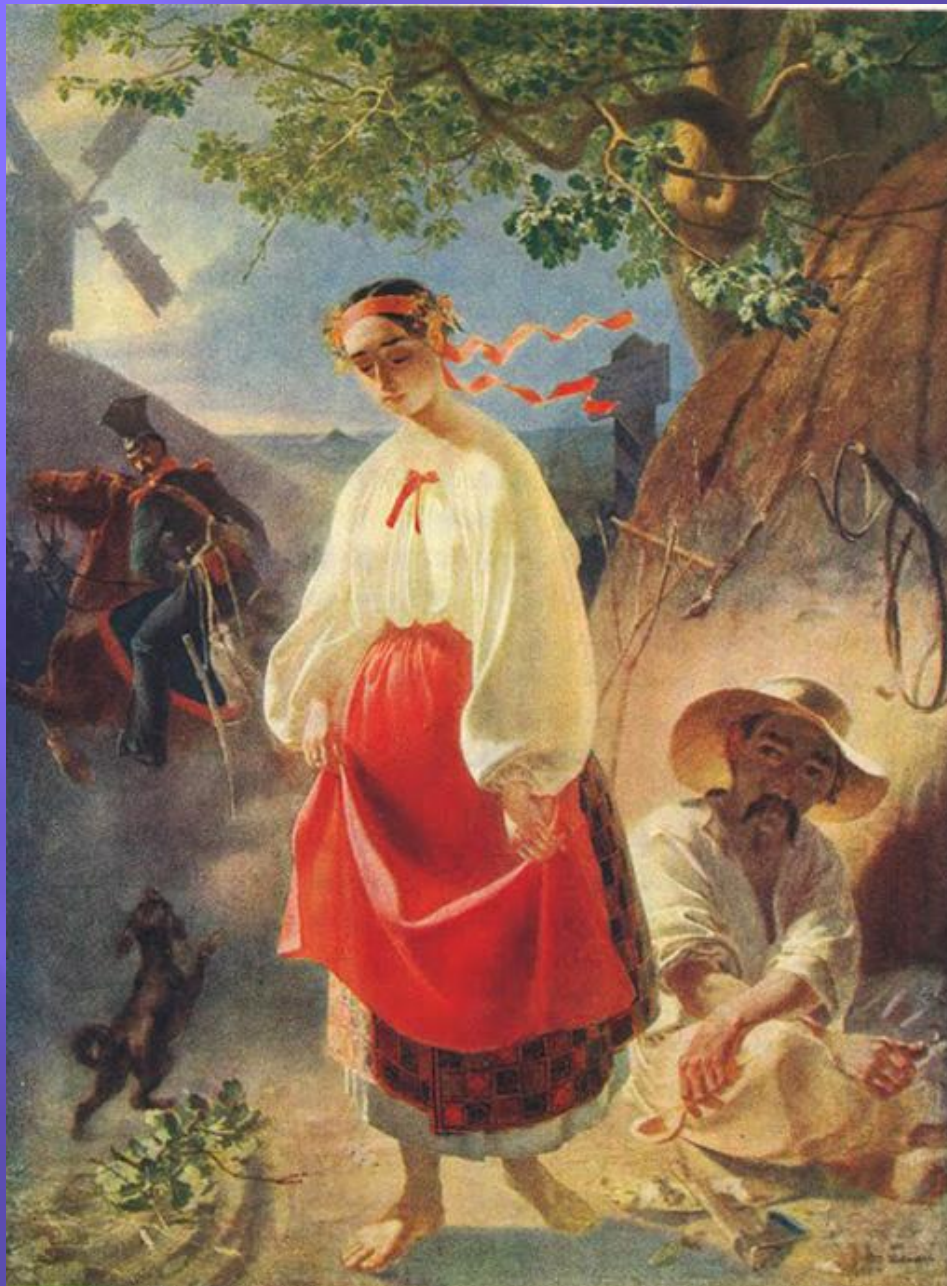

І портрет пана Енгельгарда, зроблений аквареллю, 1833 рік. У 1831 році Енгельгард разом із Шевченком переїздить до Санкт-Петербургу, тогочасну мистецьку та культурну Мекку Російської імперії. У Петербурзі талановитого хлопця помічають видатні російські художники Карл Брюллов та Василь Жуковський, які спільними зусиллями викупляють Тараса із кріпацтва та сприяють його вступу до Петербурзької академії мистецтв, а Карл Брюллов стає вчителем та наставником юного художника.

У майстерні Карла Брюллова відбувається його подальше мистецьке формування. В цей період Тарас знайомиться із творчістю відомих майстрів світового живопису: Рембрандтом, Рубенсом, Ван-Дейком, Веласкесом. А одною з заповітних Шевченкових мрій, якій так і не вдалось здійснитись було відвідати Італію та познайомитись із великим італійським мистецтвом епохи ренесансу. Шевченко закінчує академію мистецтв одним з кращих студентів, а його художні твори то і діло отримують різні премії та винагороди.

149. ПОЧАЇВСЬКА ЛАВРА З ЗАХОДУ.
Акварель. [X 1846]

«Катерина» – одна з найцікавіших картин Шевченка, написана олією у 1840 році. Картина дуже символічна, у формі образів автор передає ті почуття, які неначе хвилі здіймались у його серці. Босонога дівчина на центрі картини, символізує страждаючий український народ, російський солдат на коні – самодержавну російську монархію, що пригнічує Україну, селянин, який сидить на землі (чимось схожий на козака Мамаю) втілює собою вільне минуле, прагнення до якого наскрізь пронизує як літературну, так і художню творчість Тараса.

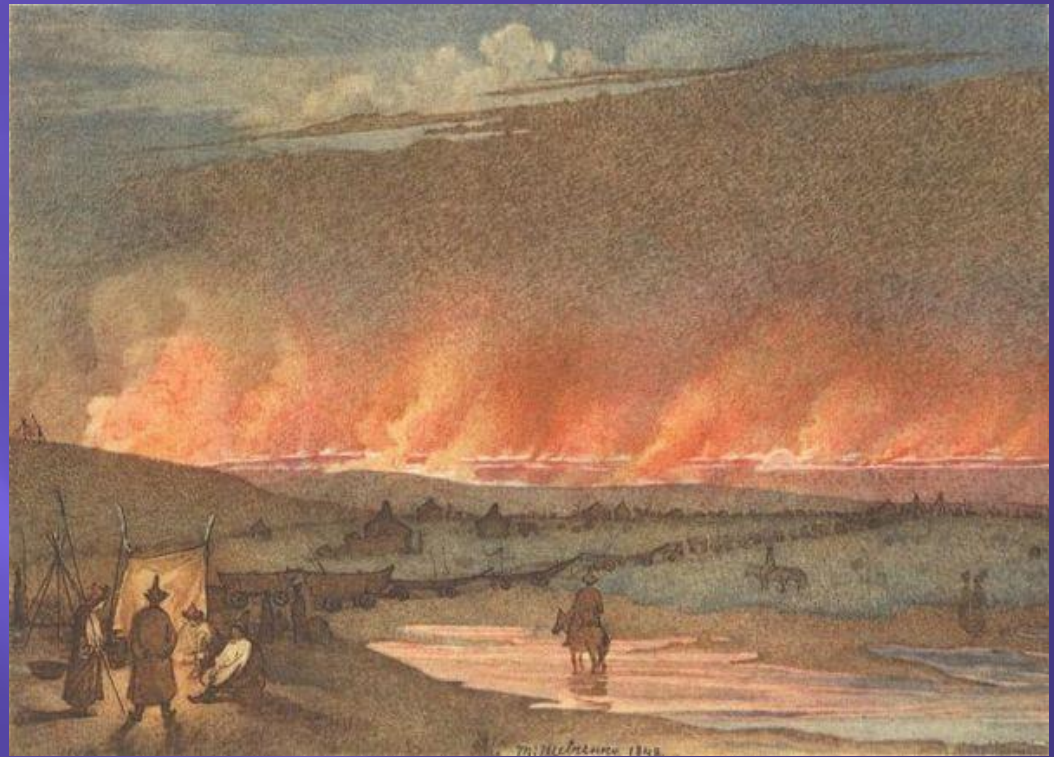
Ця картина називається «Циганка гадає українській дівчині», написана у 1841 році, тут теж прослідковується схожий сюжет, а українська дівчина символізує не що інше, але саму Україну.

У 1843 році Тарас покидає Петербург та відправляється у свою мандрівку Україною під час якої малює низку гарних українських пейзажів: Костел у Києві, 1846 рік.

У 1847 році Шевченко отримав замовлення написати портрет молодої княгині Катерини Кейкаутової, ніжна та юна жінка, яка страждала від деспотизму свого чоловіка, викликала співчуття та симпатію художника. Вже закінчивши свій портрет, він довго її згадував і навіть передбачив у повісті «Княгиня» (вже написану у засланні) її швидку смерть. Цей образ був його останньою згадкою про свободу – при поверненні з маєтку князя на нього вже чикали жандарма, в яких був наказ арештувати Шевченка за активну участь у Кирило-Мефодіївському товаристві (створеному для боротьби проти кріпацтва) та за «обурливі» твори.

А це одна з кращих його картин пейзажного напрямку – «Пожежа у степу», написана у 1848 році, під час степного переходу із Орська до Аральського моря, коли Шевченко став очевидцем дивовижного вражаючого видовища – велетенського полум'я, від підпаленої казахами сухої трави.

Але не менше полум'я
горіло в душі
легендарного Кобзаря,
який залишив нам у
спадок свої чудові
художні та літературні
твори, які надихають та
будуть надихати ще не
одне покоління українців

Дякую за увагу!

Презентацію
підготувала:
Ткачова Варвара.